

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

"Zabiju tě obludo! Už zase se ti chce mého hrdla?" bručel si Bard, vyhrůžuje stranou do kouta, jakoby odtud hrozila mu krysa. Zuzana nevěděla si rady. Stála zoufale před Bardem.

"S tím sama ničeho nesvedu," pravila si tiše. "Ke komu se mám obrátit? Komu se mám světit? Tuto podzemní místnost také nemohu prozradit, otec můj řekl mně o ní s velkým tajnostkárstvím a v celém domě o ní nikdo neví kromě mě a mé matky. . . . Musím sebrati všechnu svou sílu a vyvésti ho do zahrady. A pak at se děje cokoli! Jen kdyby tak hrozně nevpadal! Jakoby ho mučili, noži krájeli, taková hrůza dlí na jeho tváři. Rum asi ho pájí v žaludku, ach, a já nemohu mu pomoci, protože nevím, co takový bol tiší! Pošlu pro paní Markétu Fehérovou, povím jí důvěrně celou událost, ona bude mně moci pomoci, a ta jistě zachová v tajnosti, co zde spatří a co ode mne uslyší!"

Zuzana i po druhé se vrátila samotná z podzemního úkrytu.

Poslala rychle sluhu pro Markétu Fehérovou, jež záhy také přišla.

"Včera jste vy ode mne něco žádala, dnes zase já vás prosím," pravila Zuzana k bledolící ženě. "Obracím se k vám s důvěrou, že mně laskavě budete pomocna."

"Poroučejte, komtesso. Co na mně bude, vykonám vše, co je možné."

"V Patřízi žije jistý dobrý můj přítel. Jmenuje se kníže Dupuy."

"Rozumím."

"Tento kníže má přítele velmi opilého. Přibyl teď do Vídně, aby spatřil slavnosti nyníjší, a vypil tolik lihovin, že se těžce rozstoual."

"Měl by se mu podati olej aneb mléko k pití."

"Dáme mu to hned."

"Kde jest ten pán?"

"Ve sklepě."

Markéta Fehérová udiveně dívala se na komtesso.

"Host komtessin — ve sklepě?"

mýslila si při tom.

"Divíte se tomu? Není to věru všední příběh, co se zde stalo. Bard, tak se nazývá onen patřízský pán, zavraždil ve své opilosti kněžnu Lukrecii."

"Ah, tedy on jí zabil? Policie vypsala na hlavu Bardovu cenu tisíc zlatých!"

"Vím o tom. Hledali ho již také u mne, ale neměla jsem dosti síly, abych jim ho vydala. Vězte si ho nějakým způsobem k sobě, uzdravte ho anebo ho udejte, jenom mne vysvobodte z tohoto trapného postavení. Návštěva Bardova již mne učinila skoro nemocnou. Odměním se vám za vaši laskavost. Dám vychovati vaše dítě. Promluvím také s hrabětem Hajošem ve příčině jména dítěte. Nuže — učiníte mně to?"

Markéta Fehérová dlouho se rozmýšlela.

"Vraha máš k sobě přijati? To jest veliká věc, komtesso, z toho může povstati veliké neštěstí. Vaše dobrosrdečnost mohla by býti špatně vysvětlována, ještě by mohli vás vinit z toho, že jste toho muže ukryla z jiných důvodů."

"Co tedy mám dělati?" tázala se Zuzana všechna bledá.

"Posadíme Barda do kočáru a já ho odvezu do nemocnice."

"To znamená tolik, že vydáme Barda policii."

"V nemocnici řeknu, že jsem nemocného na ulici sebrala, že ho neznám, že jsem ho nikdy ani nespattila. Má-li u sebe nějaké spisy, odeberme mu je a tak nebu-

de možno zjistiti, kdo nemocný jest. Opilec, pijan, jakmile mu nedají píti, kvapně schází, smrt jeho jest jista. At' umře v nemocnici nepoznán. . . ."

"Nepoznán. . . ." šeptala Zuzana a zamýšlela se. "Smíme to učiniti? Neprohřešme se tím proti Bohu a proti zákonům, necháme-li vinníka bez trestu?"

"Svěťte mně, komtesso, přistí o sudy Bardovy. Musím dříve poznati toho člověka, abych mohla o něm říci svůj soud. Vraždil-li náhodou, opilý, pak ponechme trest Bohu. Je-li to však zločinec, uvedu úřady na stopu. Jsem chuda, jak dobře by posloužilo mé dceruše, kdyby měla těch tisíc zlatých, jež jsou na hlavu Bardovu vypsány!"

"Paní Markéto, Bůh vás vedl ke mně!" pravila Zuzana s ulehčením. "Pojďte dole, donesme mu mléko a vy pak nenápadně odejdete s ním z paláce. Uvidíte, že se vám skvěle za toto namáhání odměním."

"Učiním to ráda i bez náhrady. Nelekejte se tolik, komtesso, vždyť i kdyby Bard byl zde nalezen, tu snadno byste se vymluvila."

Obě dámy vešly do podzemního sklepení.

Bard plakal.

Nafikal si v hořkém pláči, že oškřívá sběh, hadi a škorpióni chtějí ho sežrati. V žaludku pak že vybuchla mu sopka. A hrozně pájí, nemůže toho snést. Kéz by ho raději zabili, cítí, že již beztoho ztratil rozum.

Paní Markéta Fehérová podala Bardovi mléko.

Bard zmateně pohlídl na Markétu a počal se usmívat a smáti. Ale ach, jaký to byl smích!

Paní Markéta uchopila hlavu Bardovu a nalila mu sklenici mléka do úst.

Bard sáhl dychtivě a všecek se třesa po sklenici.

"Ještě! Ještě! Ještě!" úpěl plačtivě.

"Až tam venku, nahoře, pojďte za mnou, pojďte," pravila paní Markéta a držíc v ruce sklenici mléka, lákala nemocného za sebou ven.

Bard se smíchem a všecek se třesa klopytal za sklenicí.

KAPITOLA 61.

Černá paní.

Hrabě Hajoš seděl s knížetem Westerburgem na prostranném balkoně královského hradu v Budíně a kochal se pohledem na čarovně osvětlené město dole za Dunajem.

Bylot' hlavní město uherské skvěle osvětleno. Vířalo dědice trůnu královského se spanilomyslnou chotí ve svém středu.

"Víte, hrabě, co mně bylo při dnešní slavnosti nejvíce nápadno?" pravil Westerburg, jež byl v Uhrách cizincem.

"Nevím, kníže můj."

"Četné krásky, jež v Budapešti a zde v Uhrách bydlí. Všecky byly plny pávabu, plny vnaď; bylo mně tak, jakoby oživlé květiny dívaly se na nás z oken."

"Angličanky jsou naduté a velice chytré, Francouzky duchaplné a elegantní, Maďarky pak živé, veselé, vášnivé jako dcery Andalusie a dokonalé."

"Ah, že mluvíme o dámách," pravil kníže náhle, "povím vám také novinku."

"Poslouchám."

"Dnes jsem viděl komtesso Zuzanu Levalovou."

"Kde?"

"Jsem zde cizincem, nemohu vám tedy určitě říci. Viděl jsem ji, jak se z hotelu z okna dívala."

"Čtělá asi také zdejší slavnost

poznati, když již viděla oslavy ve Vídni."

Hrabě Hajoš se smál.

"Mohla se odtud také dívati na tyto slavnosti. Já aspoň jsem se přičiňoval získati si její ruky, ale ona byla chladná, ba odmítavě se ke mně zachovala. Ale přes to vám pravím, že komtesso Zuzana nepřišla do Budapešti k vůli slavnostem."

"Mně jest již úplně lhostejna. Víte, co tu hledá? Co asi myslíte?"

"Nevíte nic o tom, jaké pikle se kuji za vašimi zády?"

"Komtesso Zuzana ráčila již jednou se svými věrnými rytíři podniknouti atentát na můj život. Bylo to v rigadském tunelu — myslím, že o tom víte, milý kníže?"

"Slyšel jsem o tom."

"Ale mne se nic nechytne, nic mně neškodí. Ani hrom mne nestihne a ten přeče je mocnější než přátelé komtesy Levalové."

"No, no, jenom nebeťte vše na vážky tak lehké."

Kníže se odmlčel.

Po chvíli pokračoval:

"Mohu vám říci s úplnou jistotou, co vím, že komtesso Zuzana proto přijela sem za vámi, milý hrabě, aby použila zdejších hluchých dnů a spáchala vlastnoručně útok na váš život."

"Ubohá Zuzanečka!" pravil Hajoš s pohrdlivým úsměvem. "Je mně při tom tak, jako když komár chce se vrhnouti na slona!"

"Znám bájku, že malounek broučinek zabil vůdce nepřemožitelného."

"Nebuďte tak zaujat, kníže."

"Varuji vás, vím, že o svou osobu příliš nedbáte. Komtesso Zuzana jest ku všemu odhodlána."

"Obáváte se o mne, kníže?"

"Nestará bych se o celou tuto věc, kdybych neslyšel, co vím, od osobnosti tak závažné."

"Dnes po celou noc bude v hlavním městě uherském velice živo. Vypravme se na malé dobrodružství — navštívme komtesso Zuzanu Levalovou. Půjdu k ní a poprosím ji, aby svou sněhobílou růčkou vrazila mně dýku, již mně určila, do srdce! Hahaha, to bude roztomilá zábava!"

"Považujete vše jen za žert, hrabě. Oh, ženy, uražené ve své marnivosti aneb samolibosti, jsou všeho schopny!"

"Pojdte tedy se mnou?"

"Půjdu."

"Komtesso Levalova sotva asi bude sama."

"Snad tu bude se svou matkou."

"Ale také zde může býti její bratr, který na ni hrozně žárlí."

"Hrabě Leval zde není, o tom jsem zpraven."

"A nepřijmou-li nás?"

"Ah, což myslíte! Musíte je lépe znáti!"

Hrabě Hajoš a kníže Westerburg odebrali se přes most do Pešti.

Na ulicích, slavnostně osvětlených, tlačili se tisícové lidu. Kromě dvorních povozů nespěly žádné kočáry jezdit.

Proud lidu sám tlačil chodce ku předu.

Mnozí proti své vůli šli tam, kam byli strkáni a tlačeni.

Hraběti Hajošovi působila tato tlačence velikou zábavu.

Kníže se rovněž bavil.

V jiných městech nejsou illuminace takové, jako v Pešti.

Veliká část obyvatelstva zůstává doma a střeží svá okna, svůj dům, aby nepřihudilo se žádné neštěstí. Maďari však vyhrnou se na ulice a prohlížejí si ostatní domy a okna, a posuzují, ve kterých jest více světel, která jsou ozdobnější a hezčí.

S velikou potíží dorazili na Vácovskou třídu.

Zde jest jen jediný hotel, hotel národní (Nemzeti szálló).

Kníže snadno našel dům, z ně-

hož se dívala komtesso, když přivedl tudy jel.

Národní hotel byl také skvěle osvětlen.

Nad průjezdem otáčela se obrovská barevná hvězda ohnivá, jež každého naplnila obdivem.

"Jest hraběnka Levalová a komtesso doma?" tázal se hrabě Hajoš portýra.

"Ano," odpověděl tázaný.

"Zde jest má navštívenka, odnešte ji nahoru a řekněte hraběnce, že přicházím ode dvora a přináším příjemné zprávy."

Portýr rychle stáhl čepici dolů, když slyšel řeč o dvoru.

Uklonil se a běžel rychle nahoru s navštívenkou, do komnat hraběnky Levalové.

"Já se zatím budu procházeti zde dole po ulici, hrabě, než se vrátíte," pravil Westerburg. "Mně přeče jen se nesluší, abych tak pozdě činil návštěvy."

"Výborně! A já pro vás pošlu, milý kníže, až budete moci přijíti. Uvidíte, že se dnes ještě budeme s komtesso Zuzanou Levalovou výborně baviti."

"Nuže, jděte; budu čekati váš vzkaz."

Portýr se vrátil se vzkazem, že excellencpaní a urozená komtesso rády pana hraběte Hajoše uvidí.

Hajoš odebral se k překvapeným dámám.

Nemohly se ani domysliiti, jaké příznivé zprávy mohly by hrabě Hajoš od dvora přinést, když samy ku dvoru nenáležejí.

A Zuzana chovala ke všemu k Hajošovi nenávisť!

Odvovělá hraběnka Levalová a Zuzana přijaly hraběte s odměřenou zdvořilostí.

"Zaslechl jsem dnes večer, že ráčíte býti v Budapešti," pravil hrabě s úsměvem.

"Ano, jsme tady, přišly jsme se podívat na slavnostní vjezd," odvětila odovělá hraběnka.

"Já jsem slyšel něco jiného," řekl Hajoš poněkud s důrazem a pohlížel upřeně Zuzaně do očí.

"A kdybychom přišly za jiným účelem?" tázala se Zuzana vzdorovitě.

"Pokud by to souviselo s mou osobou, jsem zde. Přišel jsem sem sám. Prosím, komtesso, zabte mne, nebudu se ani jediným pohybem brániti."

Zuzana se začervenala.

Odvovělá hraběnka zaraženě se ptala:

"Co to mluvíte, pane hrabě? Kdo vás chce zabít?"

"Dostal jsem zprávu, že milá Zuzanka se na mne zlobí, že mne nenávidí, ač nemá k tomu právě velkou příčinu."

"Pamatujete se na mou sestru Klarissu?"

"Pamatuji."

"Pamatujete se, jak jste se zachoval, když jsem o ní mluvila?"

"Pamatuji. Byl jsem tehdy vesel, pili jsme mnoho, eh, — něco takového nelze vážně bráti!"

"Víte také, do jaké pověsti jste mne přivedl? Moje zesnulá sestra zamhouřila oči ve svatém přesvědčení, že já — ah, ani to nemohu vysloviti!"

"A pak jste mně, komtesso, přisabala pomstu. Chcete mně vlastnoručně zabít. — Víte co, mé dámy, dnes ozývá se v Budapešti všude veselá hudba — pojďme se povbavit a zapomeňme na mstu a hněv! To snad jest ode mne, odsouzeného k smrti, dosti pěkné nabídnutí?"

"My nechodíme v noci na zábavy," pravila odovělá hraběnka vážně.

"Jste dnes zase vesel, v dobrém rozmaru, pane hrabě," poznamenala Zuzana.

"Jsem nadmíru veselý, komtesso. Není divu, působí i na mne neobyčejný rozmar lidu!"

"Chcete se se mnou usmířiti?"

"Ze srdce rád."

"Budete od vás velmi málo žádati!"

"Žádati!" pravil hrabě Hajoš potřásaje hlavou. "A čeho žádáte, krásná Zuzano?"

"Poděpřete před notátem listinu. . . ."

"Že vás nebudu nikdy více pomlouvati?" pferušil hrabě Zuzanu.

"Oh, nikoli!"

Zuzana pronesla tato dvě slova hrdě vzpřímena a s očima lesknoucíma se pozorovala, jaký budou míti účinek.

"Poděpřete listinu, na základě jejíž — uznáte dceru Markétu Fehérové za své zákonné dítě, jež bude moci nazývati se po vás."

Usměvavá tvář hraběte Hajoše rázem se zachmuřila.

Svrátil čelo a stáhl obočí.

"Markéta Fehérová dostala se již až k vám?" zasyčel mrzutě.

"Komtesso, ani slova více o tom!"

"Jest pravda, že jsem si na vás chystala dýku! Ale nezabiji vás já, pakli přání mé splníte, nýbrž vy sám se zničíte. Celý dvůr se dozví truchlivý příběh Markéty Fehérové. Ach, jak jste v mých očích malý, jak nepatrný!"

Hrabě Hajoš byl by již nejraději za dvěma.

Ale ještě raději by uchopil tuto dívku hrdě k němu mluvící za hrdlo; mohla ho kdykoli učiniti u dvora naprosto nemožným, mohla ho úplně zničiti — byl jí úplně vydan do rukou!

Hrabě Hajoš byl chytrý, velmi chytrý muž.

Záhy opanoval své pohnutí; tvář jeho nabyla opět poněkud bývalé veselosti.

Zvolal skoro vesele:

"Dobře tedy! Vy, komtesso Zuzano, prosíte o jméno pro dítě. . . . Usmířte-li se se mnou, tuť má ruka, dám své jméno tomu dítěti!"

"Hrabě, uvažte, co mi slibujete. Běhu vás za slovo a žádám, abyste slib svůj také splnil."

"Hrabě Hajoš jest kavalír. Jsem vám k službám, komtesso, můžeme třebas hned vybouřiti některého notáta, a podepřeti onu listinu."

"To učiníte ve Vídni, aby při podepsání listiny mohla býti také Markéta Fehérová přítomna."

"Proč? Její přítomnost jest zbytečná!"

"Což ji nemilujete?"

"Na tuto otázku neodpovím."

"Znáte tu holčičku? Oh, jak jest krásná! Jak je roztomilá a jak — chudá! Žije z milosrdenství, dobročinná srdce poskytují jí jídlo — a vy to trpíte? Vy, kavalírský hrabě Hajoš!"

"Komtesso, kdybyste mně vrazila dýku do srdce, nebylo by to tak páliho. Ve Vídni se shledáme. Zde má ruka, dítě Markéty Fehérové nebude více hladem strádati."

"Ráda bych vám věřila, hrabě! Oh, ale jak často, jak často jsem se ve vás sklámala!"

"Slibujete mně mlčení?"

"Bude-li ona listina vámi podepsána, budu mlčeti jako hrob."

"Nepojdte se podívat na osvětlené město?"

"Již jsme je viděly, před chvílí jsme se vrátily."

"Dovolíte, abych vás zítra také navštívil?"

"Budeme doma, rády vás uvítáme."

"Dobrou noc!"

"Dobrou noc!"

Hrabě Hajoš políbil hraběncevdově ruku a odešel.

Ubíraje se se schodů, rozmrzele si šeptal:

"Zuzana mne dostala do své moci. Má proti mně zbraň mnohem větší dýky nebo revolveru. Těmito by zničila snad jenom můj život, ale historii Markéty Fehérové zničím mou čest. . . . Musím s ní opatrně jednati. . . ."

Před hotelem čekal na hraběte posud kníže Westerburg.

"Aj, samotný? . . ." tázal se ho.

"Ano. Dámy jsou unaveny, procházely se již dlouho osvětle-